

כאילו אין די ביונות במל בגלל הסיבות הקיימות. התוספת להן עתה עוד אחת: מלחמתו הפרטית של ועד העובדים לכיבוש עמדת כוח. הרקע למאבק — הפוגע קשות בעבודה התקינה של הנמל האומלל: ורדי (53) איש חיל-האוויר לשעבר, שחיה במשך 18 שנה מהנדס הראשי של הנמל, מונה לתפקיד מנהל הנמל על-ידי עזר וייצמן. חודשים אחדים מיוני, התפטר עזר מהממשלה, ומתפקידו כשר התחבורה. ורדי נשאר ללא גב.

וזה היה רע — לפחות לורדי. כי ועד עובדי הנמל לא שחך כי היה זה וייצמן, שהזמין אצל חברת החקירות מודיעין אורח חקירה על פעולות הוועד. אלא שבאופן רשמי, היתה טענת הוועד נגד ורדי שונה: "הוא לא מתאים לתפקידו. אין לו יחסי-אנוש. אי-אפשר לסבול אותו. הוא סומך רק על עצמו." על שר התחבורה החדש החלו מופעים לחצים, לפטר את ורדי.

זינוק

לטרף

ראשון לאוגוסט השחור, שכב ורדי חולה בביתו, כאשר הוזעק ל-

* בין היתר, נחקר גם מזכיר הוועדה, עזרא בלס. עד היום, לא פורסם דו"ח ה' חקירה.

נמל המתפוצץ מעומס. הוא הגיע, סקר את הנעשה, ובצורה אופיינית לאיש, הסיר מן רק על עצמו, חפס עגלה, החל עזר לסבלים בהעמסת מזוודות.

יריבו החליטו שהראשון לאוגוסט הוא ההודמנות, וינקו לפעולה. למחרת, תוך כדי כיסוי השערוריה, תקפו מספר ע"י תונים את ורדי.

לעומת ועד העובדים, ניצב ועד הטכנים והמהנדסים מאחורי המנהל, יצא נגד מה שכונה "מזימה שפלה להדיחו". גם לקוחות שדה-התעופה — הלא הן חברות-התעופה — מרוצות מורדי. בישיבה של חברות-התעופה הפועלות בלוד, שנדנה בנושא ההתארגנות לקראת הכנסת האומלל לשירות, קבע ניסים שריג, נציג אל-על: "ורדי הצליח להשיג כל מה שהיה דרוש להפעלת ה-747, במאה אחוז." אך האיש הנכון במקום הנכון עלול בכל זאת ללכת. נוסף ללחצי הוועד, קיים לחץ נוסף: מפקד חיל-האוויר, מוטי הוד בתמיכתו של עזר שר הביטחון, רב-אלוף (מיל) צבי צור — לוחצים להעביר את הנמל לשליטת חיל-האוויר.

בדרך כלל, אין שרים ששים לוותר על חלקים מממלכתם. הפעם, מכל מקום, דווקא מוכן שרה-התחבורה, שמעון כוס, לוותר. לא יהיה אדם מאושר ממנו, לדעת מקורביו, אם פצצת הזמן הו ששמה נמל לוד, העלולה להתפוצץ כל רגע, תרתי משמע — תוסר מאחריה.

אם זה יקרה, לפחות דבר אחד בטוח: לפתע, יימצאו כל התקציבים הדרושים, ונמל-התעופה לוד יתחיל לדפוק כהלכה.

במדינה

(המשך ממעמד 19)

בכל המוסדות המחלקים תקציבים, ומאו אין עוד להבדיל בינה לבין כל מפלגה ציונית אחרת המשתתפת בחלוקת השלל. **מלחמה על הירושה.** השבוע מת איצ'ה-מאיר. באופן פתאומי מתקף-לב. כמו מותו של יריבו, משה חיים שפירא מהמסד, משאיר גם מותו חלל ריק. כי אין לו יורש טבעי — ועם סתימת הגולל על קברו, התחילה המלחמה הגדולה על הירושה.

ארץ-ישראל

אין קומוניקציה

חיסול ארגוני הפידאיון בירדן, מבלי שאף אחת מארצות-ערב תתווש לעזרתם, היכה בהלם את הפלסטינים. בריחתם של מתחילים פלסטינים אל מעבר לירדן, בהעדיפם כניעה לצה"ל מאשר נפילה בידי חיילי חוסיין, היכתה בהלם את הישראלים.

הראשונים שהתאוששו מההלם היו ה' פלסטינים. בפעם הראשונה החלו להישמע מיינות חדשות בגדה המערבית. בערי הגדה הגדולות החלו עסקנים צעירים להתחיל אורחים על פטיציות, שתבעו בחירות חדשות לראשי-הערים בגדה.

באותו זמן עצמו, חרגו אפילו המנהיגים הוותיקים ממה שהרשו לעצמם להצהיר בפומבי בעבר. כך, למשל, הכריז ראש עיריית בית-ג'אלה, חמיס ג'ובראן, תוך כדי התנגדות לכנס ראשי הערים שנועד לדון רק בחום הערבי על תוצרת הגדה: "חשוב יותר לדבר על שלום עם ישראל ולא על מסחר בלבד... יש לנתק את הגדה המערבית מירדן ולחזור לשלום בין הפלסטינים לבין ישראל."

שפה לקויה. מול הקולות הגוברים והולכים בקרב הפלסטינים לכריתת ברית נפרדת עם ישראל, החליטה גם ישראל להשמיט את קולה. שוב, היתה זו תוצאה של התמוטטות ארגוני החבלה. צה"ל החל בהפצת כרוז בערבית ברחבי רצועת עזה, שקרא לחבלנים המקומיים להיכנע ולהגיר את עצמם, הבטיח להם יחס הוגן בתמורה.

הכרוז וכוונתו היו צעד מהפכני. אולם כעבור זמן קצר היה צורך לגנוז אותו. אחרי שהוחל בהפצתו הסתבר כי הוא היה מלא שגיאות סגנון וכתוב, שהפכו את תוכנו לגלעג.

היה זה רק סמל, שכאשר החליטה ישראל לדבר אל הפלסטינים, היא עשתה זאת בשפה לקויה, שאיש לא הבינה ושהחטיאה את המטרה.

משפט

הסוד שמאחורי

משפט המחבלות

לפתע, עלה המתח באולם.

הכל התכוננו לרגע הדרמטי של הכרזת גוריהדין. הקהל המעט, באולם בית-הדין הצבאי בלוד, ריכו מבט בשלושת השופטים הצבאיים, הישובים מתחת לדגלי המדינה וצה"ל. צלמי העתונות, הישראלים והזרים הכינו מצלמותיהם. מצלמות הטלוויזיה התמקדו על שלוש החתיכות היושבות בתא הנאשמים. לא היה צורך להיות צלם מקצועי, כדי לחזות את ההשגת תשלולת הדרמאטית ברגעים הקרובים: כיצד פורצות שלוש הנאשמות — אולין בארג' האחיות נדיה ומלין ברדלי, למשמע גוריהדין — שללא ספק יהיו חמור — בכדי תמורלים, מתמוטטות על מושבן, פותחות בזעקות היסטוריות.

יפחפיות קפואות. הרגע הגיע — ואת הדרמה שהתחוללה יכלו בסוף ה' שבוע, לראות כל תושבי ארץ ישראל שצפו בטלוויזיה אירועי השבוע בטלוויזיה: אב בית-הדין, סגן-אלוף אברהם פריש, קרא את גוריהדין של השלוש, שנמצאו אשמות, לאחר שהודו בפעילות למען אירגון בלתי-חוקי ונשיאת חומרי-נפץ וחבלה. המתרגם קרא את דבריו לצרפתית: נדיה ברדלי — 12 שנות מאסר. אחותן מלין — עשר שנים. אולין בארג' — 14 שנה.

ואז — ההפתעה הגדולה: שלוש הצעירות היפהפיות, שזה עתה נידונו לבלות חלק גדול של מיטב שנותיהן מאחורי

קצין משטרה בכיר

ורשות שמורות הטבע

ה צריף לעשות אורח כאשר הוא תופס עברייני העובר על החוק, ומסתבר לו כי העברייני איננו אלא קצין משטרה. המופקד על ביצוע החוק? שתי אפשרויות עומדות בפניו: לנהוג כלפי השוטר כאילו היה עברייני רגיל ולהגיש נגדו קובלנה; או לעצום את עיניו, לבקש סליחה ולשכוח מחר מכל העניין. מתוך ידיעה שהוא עלול להסתכן בפרשה שקשה יחיה לו להיחלץ ממנה, איתן ברודצקי, 30, נשוי ואב לשלושה ילדים ממושך צור הדסה שבהרי ירושלים, ליד מבואות בית-ר, בחר באפשרות ה' ראשונה. הוא הכניס את עצמו בצרה. הצריכה לשמש לקח לכל מי שאינו מבין שאנשי החוק עומדים מעל ומעבר לחוק.

הפרשה, שבמשך כחודשיים הצליחו להעלימה, אירעה ערב חג השבועות. איתן ברודצקי, צנחן לשעבר וכיום ספק של רשות שמורות-הטבע, האחראי על איזור שומרון ויהודה, יצא בשעות הערב בג'ים שברשותו לחבל בעולם, דרומה מבית-שמש. במשימה של לחימה בארנבות ש' הוזקו לשדות באותה סביבה.

בהיותו בדרך, לא רחוק מקיבוץ נתיב הלה, הבחין איתן בג'ים החונה לצד ה' דרך, שמישהו מנסעיו אותה בזרקור שלו. בידוע כי סינור בזרקור הוא אחד השיטות הנהוגות בציד בלילות, וכי שר טה זו אסורה לפי החוק להגנת חיות בר, התקרב איתן אל הג'ים כדי לבדוק אם נוסעיו אינם עוסקים בציד האסור על פי החוק.

ואמנם הסתבר לאיתן כי יושבי הג'ים, שלושה במספר, הם ציידים. בידיהם היו רובי ציד. על הג'ים הבחין איתן במספר דורבנים שנצודו. כמו כן הבחין על הג'ים בגופות של חיות ציד אחרות, שהיו מכויות בשמיכות או בברונט, בצורה שלא יכול היה לזהותן. הוא חשד שמתחת לשמיכות הוסתרו צבאים — חיות על מוגנות האסורות בציד. איתן, שהחוק מקנה לו סמכויות של שוטר לצורך הגנה על בעלי-חיים מוגנים, התרשם כי הציידים בג'ים עסקו בציד אסור על פי חוק.

גם אם צדו דורבנים בלבד, שהן חיות ציד שבעלי רישיונות-צייד רשאים לצוד אותם בכל ימות השנה, התרשם איתן כי הם לא נצודו בתנאים שקובע החוק. ה' רובים שבידי הציידים לא היו מצוידים בפנסים — דבר שהוא תנאי לצייד בלי לה. בהיעדר פנסים יכלו הציידים לירות בחיות הציד רק לאור זרקורי הג'ים — שיטה האסורה על פי החוק.

תיגרה

עם צייד

אשר ירד איתן מהג'ים שלו וניגש לג'ים הציידים כדי לבדוק מה קורה שם, וינק אחד הציידים וחסם את דרכו. איתן שלף את תותרת הפקס שלו מטעם רשות שמורות הטבע והציג את עצמו. אבל האיש שחסם את דרכו ומנע ממנו להתקרב אל הג'ים ולבדוק מה הוסי' תר בו, תפס את תותרתו והשליכה על הארץ. כאשר ניסה איתן לדחוף אותו ולראות מה יש בג'ים, פרצה בין השניים תיגרה. תוך כדי תיגרה, נפגע הצייד ב' רגלו.

ברגע זה וינקו שני הציידים האחרים שנותרו בג'ים. לפי הוראות חברים, והסי' תלקו מהמקום. אז הציג האיש שנותר ב' מקום את עצמו בפני איתן ברודצקי. הוא הודחה כניצב-מישנה עזרא גולדברג, מפקד מרחב המרכז של משטרת ישראל, אחד הקצינים הבכירים ביותר במשטרה. יחד עם זהו עצמו, הוא הודיע לאיתן: "אתה עצור!"

"מה פתאום? באיזו אשמה?" נדהם איתן.

"אני עוצר אותך באשמת גרימת תאור נתיירכים!" הודיע לו ניצב-מישנה גולדברג. דרש ממנו לנסוע עמו לתחנת ה' משטרה הקרובה בבית-שמש. הפקס וקצין המשטרה הגיעו לתחנת בית-שמש ברכב של איתן. שם פקד קצין המשטרה על השוטרים לעצור את איתן, אך סירב

הצעה מקורית: להכריז על "יום הממזר"

פסיכודוג טמרין
ליד הכותל המערבי

היוגוסלבים מהווים גזע מיוחד בין כל קבוצות-העולים. הם הביאו עימם, ממולדתם, כשרון מיוחד לחשוב בלי חוכמות.

כזה הוא הרמטכ"ל, חיים בר-לב, וסגנו דויד ("דדו") אלעזר. כזה הוא גם הפסיכולוג ג'ורג' טמרין.

השבוע הוכיח ד"ר ג'ורג' טמרין שוב שהוא מסוגל לחשוב בקו ישר. הוא פנה אל כל חוגי-הציבור המתנגדים לכפיית הדתיות, בהצעה מעב' יינת: להכריז על "יום הממזר".

כתב טמרין בין השאר במכתב גזוי עיתונים וציבור:

מאמרים רבים, שנתפרסמו בעת ה' אחרונה דנים במבצ המביש הקיים אצלנו עקב החוקים המקדשים מצב ה' הפרדה, קיום קבוצות "טמאים", וכו', עם האו"ם, נגד ההפליה הגזעית.

מעניין, שאיש לא הזכיר בקשר לכך, שגנה זו היא השנה הבינלאומית, מ' עם האו"ם, נגד ההפליה הגזעית.

אצלנו נחוגה שנה זו בסימן של פרשיות כגון זו של הממזרים או פרשת הפלשים (אודותם קוראים אנו, ששרי הפנים יאריך את שהותם בארץ כתיי' רים בלבד), ועוד תופעות של פגיעה בחופש המצפון, תפארת הקואליציה.

ייתכן לזכות הקנאים האורתודוקסיים, שבגלוי שוללים הם את עצם זכויות האדם, המקובלות בעולם ה' אור. אופייני לכך הוא מכתבו של י. לרגו (הארץ מיום 30.7.71), הכותב: "הן (זכויות האדם) לכל היותר גיבוש רעיונות נוכריים, הבא למלא חלל ה' נוצר על-ידי דתיות יסודית הדת. יהו' די המקבל על עצמו את המשמעת הח' זקת של עול תורת ומיצות, אינו זקוק לזכויות האדם לשם קיומו."

השקפה דומה באה לביטוי בפי אישים כפרופסור משה זילברג, בעבר ממלא-המקום של נשיא בית-הדין הפלשתי. גם הוא מחביב את ההפרדה על הממזרים, ורק מציע (כדי למנוע פגיעה ברגשותיהם) לכנותם "בני חיי' בי כרת".

שלוש הצעות. אף על פי כן, היות וישנם, לדעתי, במדינה זו (ומחור צה להו) יהודים המחייבים את זכויות